

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 grudnia 2016 r.

H.Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od R. D. kwoty 11844,54 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że pozwana R. D. zawarła z Bankiem (...) w W. umowę cywilnoprawną: karta kredytowa o nr (...), na podstawie której otrzymała świadczenie oraz była zobowiązana do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy. Ponieważ R. D. nie uregulowała zadłużenia, umowa została wypowiedziana, a wobec dłużnika wszczęto działania windykacyjne z wszczęciem egzekucji sądowej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego włącznie. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. powód stał się wierzycielem R. D. (pozew k. 2-3).

W dniu 11 kwietnia 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w sprawie I Nc 1188/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 24).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana R. D. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda oraz niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy. Pozwana wskazała także, że dochodzone roszczenie zostało już spełnione (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 maja 2008 r. Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z R. D. umowę o kartę kredytową C.. Na mocy tej umowy bank wydał R. D. kartę kredytową, uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu w wysokości 7000 zł, a pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty kredytu w wysokości co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości wskazanej w comiesięcznym wyciągu przesyłanym przez bank. Termin spłaty każdej z rat był ustalany w wyciągu, ale nie mógł być krótszy od 24 dni od daty wystawienia wyciągu (dowód: umowa kredytu C. k. 4, wniosek o udzielenie kredytu 5).

Pismem z dnia 11 kwietnia 2011 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział R. D. umowę kart kredytowej C. z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia (dowód: wypowiedzenie umowy kredytu k. 77).

Poprzednik prawny powoda Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 14 marca 2012 r. wystawił przeciwko pozwanej R. D. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) i zwrócił się do Sądu Rejonowego we Włocławku z wnioskiem o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Sąd ten nadał wystawionemu przez poprzednika powoda bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności (okoliczności niezaprzeczone przez pozwaną, dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 80-81).

Pismem z dnia 31 maja 2012 r. Bank (...) S.A. zwrócił się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Mokotowa w W., z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko R. D. (dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji k. 82-83).

Bank (...) S.A. w W. i H.Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 23 listopada 2015 roku zawarli umowę przelewu wierzytelności, zgodnie z którą bank przelał na powoda wierzytelności ujęte w załączniku nr 1a do umowy. Na liście znajdowała się wierzytelność banku przeciwko R. D. w łącznej kwocie 11731,24 zł z czego należność główna wynosiła 5873,99 zł (dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksem nr (...) i wyciągiem z załącznika w formie tabelki k. 7-12).

W dniu 25 lutego 2016 r. powód H.Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdzono wysokość zobowiązania R. D. na dzień wystawienia wyciągu w kwocie 11844,54 zł, która jest w całości wymagalna (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k. 6).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, okoliczności przyznanych, a także twierdzeń stron nie zakwestionowanych przez stronę przeciwną, które na podstawie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. Sąd przyjął za przyznane. Strony nie kwestionowały autentyczności powołanych powyżej dokumentów, ani ich treści. Sąd również nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej, wobec czego brak było podstaw do odmówienia wiarygodności danych w nich zawartych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu niewłaściwości miejscowej Sądu. Sąd uznał zarzut ten za niezasadny. Powód w pozwie prawidłowo uzasadnił podstawy prawne i faktyczne właściwości miejscowej Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy. Problematykę właściwości miejscowej sądu w przypadku przelewu wierzytelności wynikającej ze stosunku zobowiązaniowego trafnie scharakteryzował Sąd Apelacyjny w Poznaniu, który w wyroku z dnia 14 października 2003 r., sygn. akt I ACa 842/03 wyraził pogląd, że „Określenie właściwości miejscowej sądu według miejsca spełnienia dochodzonego świadczenia może uwzględniać miejsce siedziby banku wierzyciela wówczas tylko, kiedy strony wyraziły zgodę (w sposób bezpośredni lub dorozumiany) na dokonanie zapłaty na umiejscowiony w określonym banku rachunek wierzyciela. W sytuacji, kiedy następuje zmiana wierzyciela - w wyniku cesji wierzytelności - dłużnik musi ten fakt uwzględnić i spełnić świadczenie nabywcy wierzytelności, jednak nabywca wierzytelności nie ma uprawnienia do jednostronnego wiążącego wskazania swojego rachunku bankowego jako miejsca zapłaty, nawet wówczas, kiedy umowa ze zbywcą przyjmowała, że zapłata nastąpi na rachunek bankowy zbywcy. Zmiana wierzyciela powoduje, że dotychczasowe uzgodnienia co do banku i rachunku stają się nieaktualne, a obowiązki dłużnika wobec nowego wierzyciela wracają do stanu przewidzianego w art. 454 § 1 zdanie 2 k.c., to znaczy ma on obowiązek świadczyć w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia.” Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela to stanowisko. Z akt sprawy wynika, że siedziba przedsiębiorstwa powoda mieści się w obszarze właściwości Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, wobec czego brak było podstaw do przekazania sprawy.

Przechodząc do rozważań nad istotą sprawy w pierwszej kolejności należy wskazać, że nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwaną zarzut spełnienia świadczenia. Pozwana wskazywała, że uregulowała wszelkie swoje należności wobec pierwotnego wierzyciela, lecz nie zgłosiła na tę okoliczność jakichkolwiek wniosków dowodowych. Mając na uwadze obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadę rozkładu ciężaru dowodu, należało wskazać, że strona pozwana nie udowodniła podnoszonych przez siebie faktów i w związku z tym zarzut nie podlegał uwzględnieniu .

Za zasadny należy uznać natomiast zarzut przedawnienia. Termin przedawnienia roszczeń cedenta wynosi 3 lata, jako roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w myśl art. 118 k.c. Powód, jako nabywca wierzytelności, również objęty jest tym trzyletnim terminem przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W ocenie Sądu powód nie udowodnił, kiedy stała się wymagalna wierzytelność dochodzona w niniejszym procesie. Powód wykazał jedynie, że cedent wystosował do pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu, niemniej jednak nie wykazał, czy to oświadczenie do pozwanej dotarło w taki sposób, aby mogła zapoznać się z jego treścią ze skutkami określonymi w art. 61 k.c. Z zaoferowanych przez powoda dowodów wynika jedynie to, że nawet gdyby doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy karty kredytowej C., to nastąpiłoby to najpóźniej z końcem maja 2011 r. Roszczenie powoda uległoby zatem przedawnieniu pod koniec maja 2014 r., czyli jeszcze przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności z 23.11.2015 r. Powód nie wykazał, aby nastąpiły zdarzenia skutkujące przerwą biegu terminu przedawnienia. Do zdarzeń tych nie można zaliczyć ani złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi

egzekucyjnemu, ani wszczęcia egzekucji sądowej. Powód jako fundusz sekurytyzacyjny nie może powoływać się na przerwę biegu terminu przedawnienia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu czy też wszczęcia egzekucji na podstawie takiego tytułu wykonawczego. W uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 Sąd Najwyższy orzekł, że „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).” Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanej uchwale. Na marginesie wskazać należy, że z przedstawionych wraz z pozwem dokumentów nie wynika fakt złożenia przez bank wniosków o nadanie klauzuli wykonalności czy wniosku o wszczęście egzekucji. W dokumentach mających udowodniać okoliczność podjęcia wskazanych czynności brak jest potwierdzenia ich złożenia do właściwych podmiotów i zasadne jest formułowanie wątpliwości w przedmiocie rzeczywistego rozpoznania tych wniosków przez właściwe organy. Wobec powyższego roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Na marginesie należy zauważyć, że powód nie wykazał także swojej legitymacji czynnej do występowania z roszczeniem przeciwko pozwanej w niniejszym postępowaniu. Powód wywodził swoją legitymację z faktu nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanej w drodze przelewu wierzytelności normowanego przez art. 509 i nast. k.c. Skuteczność cesji nie w każdym jednak przypadku wynika z treści umowy. W okolicznościach niniejszej sprawy należy mieć na uwadze, że przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z 23 listopada 2015 r. był znaczny portfel wierzytelności. Cesjonariusz, chcąc wytoczyć powództwo przeciwko oznaczonemu dłużnikowi o zapłatę wierzytelności należącej do zbioru objętego jedną umową cesji, winien skonkretyzować daną wierzytelność oraz jej dłużnika lub dłużników. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu ustanowiona w art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów, składających się na oznaczenie wierzytelności i jej dłużnika, obciąża cesjonariusza - powoda w procesie o zapłatę. W ocenie Sądu powód temu obowiązkowi nie sprostował. O posiadaniu wierzytelności wobec pozwanej świadczyć ma tabela, która w ujęciu powoda stanowi załącznik do aneksu nr (...) do umowy przelewu. Z treści tej tabeli nie wynika jednak, aby była powiązana z przedmiotową umową cesji. Nie można zatem na jej podstawie stwierdzić, że wierzytelność przeciwko pozwanej była ta umową cesji objęta. W ocenie Sądu powód w żaden sposób nie wykazał, że wierzytelność przysługująca wobec pozwanej stanowiła jeden z elementów przedmiotu umowy cesji z dnia 23 listopada 2015 r. i w związku z tym nie wykazał swojej legitymacji procesowej w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.